

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: **a) K. L., b) nezl. S. S.**, zastoupení Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Antonína Dvořáka 1117/15, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2013, č.j. OAM-228/ZA-ZA14-K01-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) se včas podanou žalobou jménem svým a svého nezletilého syna [žalobce b)] domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla společně se svým nezl. synem zkrácena na svých právech. Namítala pochybení správního orgánu ve správním řízení, a to porušení ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2,3,4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále porušení ustanovení § 12 až 14a zákona o azylu, neboť je přesvědčena, že oba splňují

podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně, žalobkyně uvedla, že při posuzování jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany došlo ze strany žalovaného k několika pochybením, následkem čehož byli zkráceni na svých právech. Za nejzásadnější pochybení považuje to, že se žalovaný nesprávně vypořádal se všemi okolnostmi, které v řízení vyšly najevo a nereflektoval všechny žalobkyní tvrzené skutečnosti, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, což vedlo k nesprávnému rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Dle jejího názoru žalovaný porušil i zásady dobré správy, zakotvené v § 2 správního řádu, když rozhodl nepřiměřeně okolnostem daného případu. Správní orgán v průběhu svého rozhodování porušil i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v dostatečné míře neuvedl důvody a podklady pro své rozhodnutí a zároveň nesdělil, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně a) má za to, že v jejím případě jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, a to dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu svého náboženství. Uvedla, že ze země původu odešla především proto, že její manžel a její rodina se stali Svědky Jehovovými a vyvíjeli na žalobkyni nátlak, aby se vzdala svého náboženství- křesťanství a přijala rovněž víru Svědků Jehovových. Několikrát byla napadena bývalým manželem a policejní orgány jí nebyly schopny zajistit ochranu. Rodina se žalobkyni také snažila zabránit ve studiích, a proto se rozhodla zemi původu opustit. V České republice (dále jen ČR) se jí narodil syn S. S. , otcem je občan ČR. Za tím účelem již byl proveden i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví genetika (kopii posudku přiložila k žalobě), který jasně prokázal, že rodiči nezl. Samuela jsou žalobkyně a) a její přítel J. Š. V současné době se snaží zařídit synovi doklady, především rodný list. V této souvislosti měl žalovaný výše uvedené skutečnosti náležitě zvážit a podrobněji se zabývat možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Má za to, že rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu minimálně ve vztahu k nezl. žalobci postrádá patřičné odůvodnění a je tak nepřezkoumatelné. Konečně má za to, že jejich nucené vycestování by bylo v přímém rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zároveň s čl. 7, čl. 9 a čl. 16 Úmluvy o právech dítěte, když otcem nezl. žalobce je prokazatelně občan ČR, který o syna projevuje zájem, spolu se žalobkyní se podílí na jeho výchově a finančně žalobkyni přispívá. Nuceným vycestováním žalobců by byl znemožněn styk otce s nezl. žalobcem. Setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu, které považuje v daném případě za zcela dostatečné a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že v zemi původu nebyla žalobkyně pronásledována či diskriminována ze strany státní moci, problémy měla pouze s matkou, otčímem a bývalým manželem, kteří ji nutili k „příklonu“ ke Svědkům Jehovovým. V daném případě se jedná o rodinné rozepře, které ještě nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud se žalobkyně se svými potížemi obrátila na příslušné státní orgány, což se v jednom případě stalo, pomoc jí nebyla odmítnuta. V případě návratu do země původu žalobkyně také nemusí žít v místě bydliště členů rodiny, čímž předejde dalším možným

nepříjemnostem z jejich strany. Humanitární azyl lze udělit pouze na základě mimořádných okolností, což však není případ žalobkyně ani jejího nezl. dítěte. Žalovaný dále uvedl, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze v souladu s názorem NSS v Brně, vyjádřeným v rozhodnutí č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, považovat za důvod pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Je přesvědčen, že se otázkou humanitárního azylu zabýval dostatečným způsobem. Konstatoval, že z přiložené zprávy SUZ MV Zastávka u Brna ze dne 5. 8. 2013 vyplývá, že se otec k nezl. synovi choval pěkně, platil nájem za byt, ale nadměrně požíval alkoholické nápoje, hrál na automatech a žalobkyně s nezletilým často zůstávali bez příjmu a pomoci. Z této zprávy je rovněž zřejmé, že žalobkyně s otcem nezl. dítěte již ani nežije ve společné domácnosti, od konce srpna 2013 do současné doby pobývají v PoS Kostelec nad Orlicí, nezl. syna vychovává sama a obává se toho, pokud by otec dítěte zjistil, kde v současné době žijí. Dle žalovaného se v daném případě nejedná o fungující rodinnou vazbu. Rovněž poukázal na to, že nezl. dítě nemá příjmení po otci ani po matce a žalobkyně žalovanému hodnověrně nedoložila, že by nezl. dítě nabylo ve spojitosti s otcem státní příslušnost ČR. Dle názoru žalovaného, žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech, přičemž nesplňují podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného ze dne 24.3.2014 žalobkyně setrvala na argumentech uvedených v doplnění žaloby a přesvědčení, že jejich případný nucený návrat do vlasti by byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zároveň s čl. 7, čl. 9 a čl. 16 Úmluvy o právech dítěte, neboť se jedná o závažný zásah do jejich rodinného života, který by znemožnil styk otce s nezl. žalobcem. Žalobkyně dále uvedla, že nemá v zemi původu žádné zázemí, kam by se mohla vrátit, o čemž soudu předkládá 2 potvrzení ze země původu z ledna 2014, prokazující absenci možného bydlení a skutečnosti, že v zemi původu nepobírá žádnou formu podpory a pro případ návratu by na ni ani neměla nárok. Dále poukázala na současné závažné politické problémy a probíhající dění na Ukrajině s tím, že je třeba náležitě zvážit, zda v situaci vnitřního konfliktu na Ukrajině, nesvědčí žalobcům důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 nebo eventuálně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobu projednal při jednání.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně podala dne 5.8.2012 žádost o udělení mezinárodní ochrany jménem svým a svého nezl. syna, v níž uvedla, že oba jsou ukrajinské národnosti, státními občany Ukrajiny. Vyznává křesťanství, je rozvedená, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Vlast opustila v květnu 2006. K důvodům odjezdu z vlasti uvedla, že matka a její přítel jsou stoupenci víry Svědků Jehovových. Přidal se k nim i její manžel. Vyčítali žalobkyni studium na vysoké škole, manželovi se nelíbilo, ani když studovala dálkově. Začal ji bít. U matky nenašla oporu, nabádala ji, aby se k manželovi vrátila.

Neučinila tak, odešla ke kamarádce, nějakou dobu bydlela na ubytovně. Ve třetím ročníku studia odjela do ČR (měla pas a tříměsíční turistické vízum). Od té doby zde žije. K důvodům své žádosti uvedla, že byla vystěhována z bytu a kamarádka jí tuto možnost poradila (dříve o této možnosti nevěděla). Dále vysvětlila, že otcem jejího syna, je občan ČR. Když byla těhotná, neměla doklady, její přítel si vypůjčil nějaký bulharský doklad, proto není v synově rodném listě zapsána jako jeho matka, nemohla synovi vyřídit žádné doklady. Nemají kam jít, na Ukrajinu se vrátit nemůže, matka její rozvod neuznává. ČR je pro ni cílovým státem, chtěla by zde se synem žít, přeje si, aby měl v pořádku doklady a mohl chodit k lékaři. Otec jejího syna s nimi chce být, ale je závislý na automatech, nepomáhá jí, nestará se o ně. O azyl žádá proto, že nemá peníze na jídlo ani na bydlení. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, matka jí nepomůže. V průběhu pohovoru dne 5.8.2013 ke svému životu ve vlasti dále uvedla, že po odchodu ze školy v roce 2005, kdy ukončila třetí ročník, pracovala v supermarketu a na podzim se provdala. Její manžel ještě před sňatkem přijal víru Svědků Jehovových. Spolu s její matkou stále hovořili o víře, což pro ni bylo neúnosné a před Novým rokem se odstěhovala ke kamarádce do Vinnice. Po dvou týdnech se odstěhovala na ubytovnu a začala pracovat v supermarketu. Nechtěla se vrátit k manželovi. Objasnila, že když ho neposlechla, bil ji, poprvé asi dva týdny po svatbě. Jednou k tomu došlo na ulici, podala na něho trestní oznámení. Policisté ho předvolali, ale případ uzavřeli jako rodinnou hádku, v té době ještě nebyli rozvedeni. K rozvodu došlo až na jaře 2006. Vyloučila jakékoliv potíže s ukrajinskými státními orgány a s vycestováním. Po příjezdu do ČR jí bylo řečeno, že si bude moci vyřídit pracovní vízum, které si bude prodlužovat. Když pracovala v Praze v hotelu Hilton, dala jim i svůj pas, ale nic jí nezařídili. Po celou dobu zde pobývala nelegálně, potíže s policií ČR neměla. Zopakovala, že o mezinárodní ochranu požádala poté, co zůstali se synem bez bydlení, neměli doklady a na Ukrajinu se nemají kam vrátit. K osobě otce svého nezl. syna uvedla, že spolu nějakou dobu po narození syna sdíleli společnou domácnost v pronajatém bytě. Poté, co prohrával výplaty v automatech, neměli na nájem a museli se vystěhovat. Potvrdila, že při porodu syna předložila bulharské doklady, s přítelem plánovali, že odjedou na Ukrajinu, kde by si žalobkyně vyřídila cestovní pas a doklady pro syna, chtěli se i vzít. Jménem nezletilého žádá ze stejných důvodů, je na ní závislý a nemá doklady. Při doplňujícím pohovoru dne 29.10.2013 sdělila, že má v úmyslu jít s otcem nezl. na testy DNA, o syna se zajímá a pravidelně ho navštěvuje.

Žalovaný k případu žalobkyně shromáždil informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, jedná se zejména o Informaci MZV ČR č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012, Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011 z 24.5.2012 a za rok 2012 z 19.4.2013, Výroční zprávu organizace Freedom House z ledna 2013, Zprávu Human Rights Watch z ledna 2013, Informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012. Dále vycházel i z výpisu z evidence cizinců CIS. Žalobkyně se s uvedenými podklady seznámila dne 11.11.2013.

Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a shodně se též vyjádřili.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ve své vlasti nebyla politicky organizována ani jakkoli aktivní, neuvedla žádné potíže spojené s uplatňováním svých politických práv a svobod. Nebylo rovněž prokázáno, že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) citovaného zákona, když výčet uvedených důvodů je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Stejný závěr platí i pro jejího nezletilého syna. Z výpovědí žalobkyně je zřejmé, že svou vlast opustila již v roce 2006, a to z důvodu potíží se svou matkou, otčímem a manželem, kteří se přiklonili k náboženství Svědků Jehovových a chtěli, aby tak učinila i žalobkyně, která vyznává křesťanství. Manžel ji bil, když ho nechtěla poslouchat. Žalovaný na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na konkrétní informace z různých informačních zdrojů, které jsou součástí správního spisu, se zabývá otázkou náboženských práv na Ukrajině a možnostmi obrátit se se stížností na policii, případně nadřízený orgán, v případě nespokojenosti s postupem policie, ombudsmana. Současně žalovaný připouští určitou těžkost domoci se práv na Ukrajině. V posuzovaném případě však žalobkyně měla v zemi původu problémy se svými rodinnými příslušníky, tedy soukromými osobami. Uvedla, že ji manžel bil a v jednom případě se obrátila na policii, která jejího manžela předvolala a posléze incident uzavřela jako rodinný konflikt. Není tedy pravdou, že by se policie ohlášeným oznámením žalobkyně nezabývala. Žalobkyně nemůže úspěšně tvrdit, že by jí pomoc byla odmítnuta. Pokud nebyla

s postupem policejního orgánu spokojena, mohla si na postup policie stěžovat u nadřízeného orgánu či jiného státního orgánu. Teprve selhání či odmítnutí pomoci v zemi původu lze považovat za jeden z relevantních faktorů při posuzování důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu dle výše citovaných ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně vyloučila jakékoliv jiné problémy, neměla žádné potíže se státními orgány své vlasti. Legálně, s cestovním pasem a turistickým vízem na tři měsíce bez jakýchkoli potíží vycestovala ze země původu. Po uplynutí platnosti víza pobývala v ČR od roku 2006 do podání žádosti o mezinárodní ochranu (5.8.2012) nelegálně, když jí o této možnosti řekla kamarádka poté, co se v ČR v důsledku nezodpovědného chování svého druha ocitla bez bydlení a obživy a zůstala se svým nezl. synem doslova na ulici. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, v nichž se uvádí, že *...„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Dále lze odkázat na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005, v němž NSS konstatoval: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Krajský soud s ohledem k výše uvedenému, hodnotí žádost žalobkyně a její nezletilého syna jako účelovou, když jejím cílem je legalizace pobytu a finanční zajištění. Nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb.

Se závěry a odůvodněním žalovaného, že žalobkyně a její nezl. syn nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud

oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobců neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Žalovaný se rovněž zabýval i tvrzenými rodinnými vazbami žalobkyně, k námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života odkázal na judikaturu NSS, jmenovitě na rozhodnutí č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, v nichž se uvádí, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel

osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v tomto směru neučinila žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinila tak ani v řízení před soudem. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobcům po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, přičemž konstatoval, že žalobkyně v zemi původu nikdy neměla potíže se státními orgány, ve vlasti proti ní nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody a skutečnostmi pro udělení mezinárodní ochrany a vyslovenými obavami pro případ návratu do vlasti (opakování nátlaku ze strany matky a bývalého manžela z důvodu rozdílné náboženské víry, neexistence žádného zázemí na Ukrajině, rodinné důvody). Žalovaný dále s odkazem na použité informační zdroje uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobců na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k nim za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Soud doplňuje, že v průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně společensko-politické situace na Ukrajině. Dosavadní prezident Viktor Janukovyč byl v únoru tohoto roku zbaven funkce, Ukrajina má nyní novou vládu a z prezidentských voleb nově zvoleného prezidenta, kteří usilují o sbližování Ukrajiny s Evropskou unií. Ze správního spisu a výpovědí žalobkyně je zřejmé, že pochází ze středozápadní části Ukrajiny, která je zatím klidná. V případě svého návratu na Ukrajinu tak nebude přímo ohrožena ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu ozbrojeným konfliktem, který v současné době probíhá v některých oblastech na jihovýchodě země. Zhoršená bezpečnostní situace zatím panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí se tedy sice vyskytly významné nové skutečnosti týkající se země původu žalobkyně, avšak ne takové, které by svědčily ve prospěch žádosti žalobců o mezinárodní ochranu. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky*

považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

Soud uzavírá, že neshledal žalobou namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnily. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. srpna 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně